

ΤΟ ΠΑΙΔΑΚΙ ΤΟΥ ΗΡΩΟΣ

*
* *

ΒΑΠΠΟΥ γιατί δὲν ἔρχονται κ' ἐδῶ νὰ χαιρετήσουν
ὡσὰν τὲς ἄλλες τὲς χρονιές; μόνη νὰ τὴν ἀφήσουν
εἶπ' ἡ μαμὰ ἀπ' τὸ πρῶτ'· χλωμὸ καὶ δακρυσιμένο
τὸ πρόσωπό της ἦτανε. Τὸ σπῖτ' εἶναι κλεισιμένο.
Δῶρα πρωτοχρονιάτικα, βιβλία καὶ παιχνίδια
φέτος δὲν μᾶς χάρισανε· (*) τῆς σάλας τὰ στολιδία
μαυροντυμένα τᾶχουνε· ἐφέτος δὲν μυρίζουν
ὠραίες βασιλόπηττες· παιδάκια ποῦ γυρίζουν
καὶ λέγουνε τὰ κάλαντα, ἀπὸ μακρὰ περνοῦνε.
"Αχ, ἄλλοτε πῶς τρέχανε γιὰ νὰ μᾶς εὐχηθοῦνε!
Φέτος δὲν μᾶς φιλήσανε, οὔτε μᾶς ἀγκαλιάσαν.
Γιατὶ παππούλη μου καλέ, γιατί μᾶς ἐξεχάσαν;
Καὶ σκύβ' ὁ γέρος, μὲ στοργὴ φιλᾷ τὸ ἀγγελουδι
ποῦ ἔφαλλε σπαρακτικὸ γιὰ κείνονε τραγοῦδι.
καὶ λέγει· — Φέτος, Δέον μου, σὲ μᾶς ἢ δυστυχία
ἔστησε τὸ πκλάτι της· ἐχάθ' ἢ εὐτυχία.
'Ο λατρευτός σου ὁ μπαμπᾶς ποῦ σοῦφερνε τὰ δῶρα
κοντὰ μᾶς δὲν εὐρίσκεται· λείπει αὐτὴν τὴν ὠρα.
'Εκεῖνος ποῦ σὲ ἔσφιγγε θερμὰ στὴν ἀγκαλιά του,
σκοτώθηκε γιὰ κείνηνε ποῦ εἶχε στὴν καρδιά του.
Γιὰ τὴ Μακεδονία μας, γι' ἀδέλφια σκλαδωμένα.
Χαρὰ σὲ σᾶς· σᾶς ἄφησε, παιδιὰ εὐτυχισμένα,
δόξα μεγάλη ἀφθαρτὴ· αὔριον τ' ὄνομά σου
ἔταν θ' ἀκούν οἱ Ἕλληνες ποῦ τίμησ' ὁ μπαμπᾶς σου,
«Εἶναι τοῦ Παύλου τὸ παιδί», μὲ σεβασμὸ θὰ λένε
καὶ ὄλοι μὲ παράπονο τὸν ἥρωα θὰ κλαῖνε....
Γιὰ κῦτταζε πῶς σὲ θωρεῖ ἢ συμπαθὴς μορφὴ του
νομίζεις ὅτι χαίρεται, ὅτι γελά ἢ ψυχὴ του.
Φίλησε τὴν εἰκόνα του, παιδί μου τὴν ἀγία,
προσκύνα τὴν κάθε πρῶτ' ὡσὰν τὴν Παναγία.
Καὶ τὸ παιδί σὰν ἄκουσε τὸ γέρο νὰ στενάξει,
γονατιστὸ τὴν ἐνδοξὴ εἰκόνα ἀγκαλιάζει.
Καὶ σφίγγοντας αὐτὴν θερμὰ ἐπάνω στὴν καρδιά του,
αὐτὰ τὰ λόγια γύρισε καὶ εἶπε τοῦ μπαμπᾶ του:
— Τὸ ὄνομα ποῦ μ' ἄφησες, πατέρα, θὰ τιμήσω.
Καὶ τὴν Ἑλλάδα σὰν καὶ Σὲ αἰώνια θ' ἀγαπήσω.

Κ. Ν. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ.

(*) Τὸ παιδίον ὕπνοσε καὶ τὴν μικροτέραν του ἀδελφὴν.

